

CHRIS RYAN

OHŇOVÁ
ZEMĚ

DOKÁŽOU UNIKNOUT VČAS?

OHŇOVÁ ZEMĚ

Chris Ryan se narodil roku 1961 poblíž Newcastleu. V roce 1984 nastoupil ke speciálním jednotkám SAS. V průběhu deseti let služby se podílel na utajovaných i neutajovaných operacích a dotáhl to až na velitele týmu odstřelovačů protiteroristické jednotky. Za války v Zálivu se stal jediným mužem osmičlenného týmu, kterému se podařilo uniknout z Iráku. Tři jeho kolegové zahynuli a čtyři padli do zajetí. Jednalo se o nejdelší útěk v historii SAS. Poslední dva roky Chris vybírá a cvičí potenciální rekruty pro jednotky SAS.

Své zkušenosti zúročil v bestselleru *The One That Got Away*, který byl rovněž zadaptován pro filmové plátno. K jeho dílům patří další bestsellery: *Stand By, Stand By; Zero Option; The Kremlin Device; Tenth Man Down; The Hit List; The Watchman; Greed; The Increment; Blackout; Ultimate Weapon; Strike Back; Firefight a Who Dares Wins*. Vydavatelství Century rovněž publikovalo jeho příručky *Chris Ryan's SAS Fitness Book; Chris Ryan's Ultimate Survival Guide* a *Fight to Win*.

Navíc přednáší na téma motivace a bezpečnost v podnikání a v současnosti pracuje v Americe v oblasti osobní ochrany osob.

DALŠÍ TITULY OD CHRISÉ RYANA

Literatura faktu

The One That Got Away
Chris Ryan's SAS Fitness Book
Chris Ryan's Ultimate Survival Guide
Fight to Win

Romány

Stand By, Stand By
Zero Option
The Kremlin Device
Tenth Man Down
The Hit List
The Watchman
Land of Fire
Greed
The Increment
Blackout
Ultimate Weapon
Strike Back
Firefight
Who Dares Wins

V sérii Alpha Force vyšlo

Survival
Rat-Catcher
Desert Pursuit
Hostage
Red Centre
Hunted
Black Gold
Blood Money
Fault Line
Untouchable

V sérii Code Red vyšlo

Flash Flood
Wildfire
Outbreak

CHRIS RYAN

OHŇOVÁ ZEMĚ

NAŠE VOJSKO
2014

Copyright © 2002 by Chris Ryan
Czech edition © 2014 by NAŠE VOJSKO, s.r.o.
Cover and layout © 2013 by Q point Praha
All rights reserved

ISBN 978-80-206-1496-4

PODĚKOVÁNÍ

*Patří především mému agentu Barbaře Levy,
šéfredктору Marku Boothovi, Hannah Blackové, Charlottě Rushové
a ostatním členům týmu vydavatelství Century.*

KAPITOLA PRVNÍ

„Letecký poplach, červený stupeň!“

Podzim v jižním Atlantiku. 15.32 hodin dne 25. května, jasné chladné odpoledne v úzkém průlivu do vod San Carlosu na východě Falklandských ostrovů. Poplach způsobil celé britské flotile chvění v břišní krajině. A moje válka se najednou stala krvavou lázní.

25. květen je argentinským státním svátkem. Při předchozích náletech před obědem sestřelily protiletadlové rakety z HMS *Coventry* nad zálivem dva nepřátelské bombardéry typu A4 Skyhawk. Třetí zničila střelba z palubních zbraní. Za hodinu se však objevily další bombardéry, aby dosáhly odvety. Poškodily *Broadsword* a třemi pumami zasáhly *Coventry*, která se následně převrátila. Zahynulo devatenáct mužů.

Nyní tu bombardéry byly potřetí.

Nový poplach znamenal, že lodní radar s velkým dosahem v přední hlídkové linii objevil nepřátelské letouny sestupující k ostrovu, aby provedly další útok.

Jen pár minut předtím mě vrtulník Sea King z HMS *Invincible* vysadil na hlavní palubě SS *Northland*, což byla transportní kontejnerová loď o výtaku 15 000 tun. A se mnou další tři příslušníky eskadry D speciálních jednotek SAS pod velením mého staršího bratra seržanta Andyho Blacka. Prvním ze zbylých dvou byl obrovský a stále klidný Tom, můj velký kamarád a desátník původem z Rádži, a druhým Doug Easton, velký

problémista jednotky. Doug pocházel z východního Londýna. Měl pověst tvrdohlavého ztřeštěnce a agresivního násilníka, který vždy vnučuje svůj názor ostatním. Nikdy jsme se neměli moc rádi.

Eskadra měla za úkol podniknout v příštích několika dnech velkou operaci. Teď jsme však ještě museli dohledat chybějící kontejner s vybavením. Nějaký úředník v Portsmouthu podělal nákladní list, a tak nám chyběl životně důležitý laserový značkovač cílů, protože se ocitl na špatné lodi. Nedávno mi bylo dvacet let a šlo o mou první skutečně bojovou operaci v opravdové válce. Byl jsem proto poněkud nervózní, jak se mi bude dařit ve větší akci.

Smrad nafty a leteckého benzínu. Hlavní nákladový prostor vypadal jako obrovská jeskyně. Byl přeplněný obrovskými vrtulníky a gigantickými bednami obsahujícími rezervní motory pro trykáče s kolmým startem Harrier. Týmy techniků RAF – v našem slangu krabové – zrovna pracovaly na upevnění rotorů na dvoumotorový vrtulník Chinook. Andy vyslal Toma a Douga dopředu a mě vzal s sebou na zád, abych mu pomohl prověřit spodní vozidlovou palubu. Záměrně mě držel dál od Toma. Když totiž přišel rozkaz k odjezdu na Falklandy, byli jsme s Tomem zrovna na tahu. Skončili jsme v nějakém zblešeném lokále a zmeškali let naší eskadry na ostrov Ascension. Museli jsme proto letět pozdějším letadlem a Andy mi ještě pořád neodpustil. Jako veterán tažení do Ománu vystavoval na odiv vybledlé jizvy a dlouhé vlasy ostríleného příslušníka SAS a nenechal si od nikoho nic líbit. Ať už šlo o důstojníka, či prostého vojáka.

Při hledání schodiště jsme potkali několik letců, kteří měli značně naspěch. „Kudy se dostaneme dolů?“ zeptal se jich Andy. Jeden z nich ukázal palcem přes rameno a beze slova pospíchal pryč.

„Zasranej krab,“ zahučel Andy. „Když se vrátěj argentinský bombardárky, tak se určitě podělá strachy.“

Nemohli jste mu to mít za zlé. Nacházet se na transportní lodi bylo samo o sobě špatné. Ovšem se vším tím benzinem, naftou a municí to bylo ještě horší. Jako kdybyste seděli přímo na bombě.

Válka se v tomto okamžiku stávala velice skutečnou záležitostí. Viděl jsem nepřátelské letadlo sestřelené v záplavě ohně z oblohy nad kotvištěm a loď hořící po zásahu raketami.

Sestupovali jsme stále hlouběji do útrob lodi. Na spodní palubě byla podstatně větší tma. Stály zde dlouhé řady všemožných terénních vozidel. Landrovery a osmitunové střední nákladáky naložené až po střechu zásobami. Všechny pěkně připoutané řetězy za osy k palubě.

„Všechno to prohledat nám zabere zasranou spoustu času,“ řekl nespokojeně Andy. „Potřebujeme více světla. Počkej tady Marku, já nějaké seženu. A měj oči otevřené pro případ, že by se nám něco mohlo hodit. Jestli se sem ovšem krabové nedostali dřív.“

Moje neforemná záchranná vesta mi silně překážela v pohybu. Protlačil jsem se mezi nějakými nakladači patřícími královským ženistům a ponurým zástupem polních ambulancí. Shora přišel zvuk řvoucích amplionů. Patrně další varování před letadly. Argentinci pravděpodobně vrhli veškeré síly proti vylodovací operaci.

Andy se vrátil s nějakými světelnými zdroji a dali jsme se do práce. Když jsme se pohybovali podél řady vozidel, snažil jsem se z něj vypáčit něco o nadcházející misi. Eskadrou šla šeptanda, že se jedná o vysazení na argentinské území na pevnině. Pokud ano, určitě by došlo k velké eskalaci konfliktu. Víím, že Andy si kvůli tomu dělal starosti, protože mělo jít o čtyřčlennou hlídku a já jsem s číslem šest figuroval v seznamu jako druhý náhradník. Bylo velmi nepravděpodobné, že by na mě přišla řada, což mě dost štvalo.

Objevil jsem čtyři nákladáky naší eskadry v řadě lehkých pásových vozidel toho typu, s nimiž můžete jet i přes jižní pól. Pokud to bude třeba. Podle seznamu první obsahoval bivakovací vaky a speciální karimatky. Počítal jsem balíky, jak jsem v polotmě nejlépe dovedl. Zadní část plachty druhého vozu byla částečně uvolněná. Nakoukl jsem pod ni, abych zjistil situaci. Ježíši, pomyslel jsem si otráveně, když se mi ve světle baterky naskytl pohled na rozházené balíky arktického oblečení a rezervních spacích pytlů. Někdo si uprostřed nich udělal skrýš. Nějaký sráč si tady dole dával šlofika. Ať už to byl kdokoli, vykupal si tu pelíšek s baterkou a polní lahvi vody po ruce. Dokonce se tu válely zbytky jídel z konzervovaných denních dávek. Zasraní krabové. Mají lepší přiděly než my a ještě nám rabují naše žrádlo.

Hmatal jsem dokola po balících a našel jsem fotoaparát a miniaturní kazetový magnetofon. Oba přístroje vypadaly velmi kvalitně. Kromě toho

jsem objevil další elektronický aparát, jehož účel jsem nedokázal rozpoznat. Plochá krabička z šedého plastu o délce zhruba 15 a šířce přibližně 6,5 cm. Měla vytahovací anténu jako tranzistorové rádio, ale žádnou stupnici ani knoflíky pro ladění stanic. Pouze malé červené tlačítko, které se po stisknutí rozsvítilo.

Právě jsem se chtěl vrátit k Andymu, abych mu ukázal svůj objev, když jsem zaslechl nějaký šramot v přední části nákladáku. Že by krysa, která se vrací pro zbytky jídla? Jenže na krysu to dělalo příliš velký hluk. Podle zvuku šlo zřejmě o narušitele, jenž se stále pohyboval kolem.

Počkej, já tě dostanu, pomyslel jsem si a vrhl se přes nakupené zásoby. Zaznamenal jsem zběsilý pokus o útěk. Někdo se pokoušel zdrhnout. Podařilo se mi zachytit něčí nohu nebo paži. Ve tmě se to nedalo poznat.

„Tak koukej vylézt, ty sráči,“ zařval jsem. Z temnoty se vymrštila noha a trefila mě do tváře takovou silou, že moje hlava narazila temenem na ocelový oblouk plachty. Lucerna mi vylétla z ruky a chvíli jsem měl pocit, že mám přinejmenším zlomenou čelist. V uších mi zvonilo a ústech jsem ucítil chuť krve. To mě ale vážně nakrkló.

OK, řekl jsem si. Jestli si chceš hrát, tak ti to osladím. Vymrštil jsem pěst silou všech svých šestasedmdesáti kilo. Narazila do něčeho pevného a já zaslechl zalapání po dechu a následný bolestný sten. Vůle bojovat se zcela vytratila. To už bylo lepší.

Nahmatal jsem nohu a vytáhl svého protivníka do zadní části nákladáku, kde bylo více světla, abych se na něj podíval. Měl na sobě armádní maskáče. Očekával jsem kraba nebo námořníka, ale tenhle patrně ukradl i oblečení. Byl malý, štíhlý a vypadal spíše jako chlapec. „Do prdele, kdo jsi?“ zařval jsem na něj.

Ten malý hajzlík dál zuřivě bojoval a snažil se nakopnout mě kolenem do slabin. Neúspěšně. Domníval jsem se, že jde o nějakého lodního stvarda. Prostě někoho z posádky lodi, k smrti vyděšeného náletem bombardérů. A proto se schovává tady dole, místo aby plnil své povinnosti někde nahoře.

Kroutil se jako had a snažil se proklouznout pod mou paží, aby se dostal k otevřené zadní části plachty. Hupnul jsem na něj a stáhnul jej zpět. Pak jsem ho srazil k zemi a kleknul na něj. Svíjel se a rval jako o život. Už dávno jsem se nebral s klukem jeho velikosti a necítil jsem se přítom

zrovna dobře. Báł jsem se, abych mu nezlomil nějakou kost nebo přímo vaz. Nakonec jsem jej přišpendlil k zemi pouhou svojí hmotností. Chytil jsem jej mezi kolena a obě jeho ruce mu zkřížil na prsou, takže se nemohl hýbat. I nadále se však snažil rvát jako divoká kočka.

„Jak se jmenuješ, ty zasranče?“

Místo odpovědi mi plivnul do tváře. Dostal ode mne pěkných pár facek, aby se naučil slušnému chování, načež zkrotnul. Měl tak tenká zápěstí, že jsem mu je mohl udržet jednou rukou. Prohledal jsem mu blůzu, abych našel nějaký identifikační průkaz.

Při prohledávání jsem měl čím dál silnější pocit, že je něco špatně. Ale nikoli tak, jak jsem se domníval předtím. Kromě blůzy o několik čísel větších měl na sobě svetr s rolákem a pod ním tričko. Ignoroval jsem jeho odpor a vyhrnul mu všechny svršky, abych objevil útlý hrudní koš a na něm tělově zbarvenou sportovní podprsenku ukrývající pár dospívajících nader.

Můj stevard byla dívka.

Pustil jsem její ruce a posadil se. Svítlna ležela nedaleko. Šáhl jsem po ní, abych se ujistil. Skutečně dívka. Rozcuchané tmavé vlasy jí rámovaly umazaný obličej, byla neupravená a bledá. Ale ani neupravený vzhled a špína nedokázaly skrýt krásu rysů jejího obličejce a planoucí oči. Byla o něco mladší než já. Hádám takových sedmnáct nebo osmnáct let.

Na tváři se jí začínala tvořit podlitina. Patrně v místě, kde jsem ji praštil. Natáhl jsem ruku a chtěl se toho místa dotknout. Z očí jí vyšlehla nenávisť. Z šera se vynořila její ruka s nehty napřaženými jako drápy. Jako kdyby mi chtěla vyškrábat oči. Odrazil jsem ji stranou. „Kdybych věděl, že jsi holka, tak jsem tě nepraštil!“ Jenže jsem myslel, že je to chlápek. „A co tady dole vůbec děláš?“

„*Bastardo!*“

Dívka. Usilovně jsem přemýšlel. Nenapadl mě žádný způsob, jak by se sem mohla dostat. Jedině, že by ji na palubu pro své potěšení propašoval v Portsmouthu některý z krabů. My jsme ženu neviděli dlouhých šest týdnů. Slyšeli jsme sice nějaké zvěsti, že na lodi *Canberra* jich několik slouží, ale nikdy jsme se nedostali tak blízko, abychom si to ověřili. Nebo to mohla být novinářka, která se proplížila na palubu, aby si zajistila reportáž z tažení z první ruky.

Potom mi došlo, že promluvila španělsky. Prohlédl jsem si ještě jednu hnízdo, jež si vybuďovala mezi zásobami. Vzal jsem rovněž do úvahy předměty, které jsem objevil: fotoaparát, kazetový magnetofon a přístroj podobný rádiu.

A pak mi to došlo. Ježíši, ta čubka je špion. Je tu proto, aby na nás naváděla argentinské bombardéry.

V tom okamžiku se na mě opět vrhla.

Zavolal jsem Andyho. Nepřestala bojovat, i když jsme na ni byli dva. Kopala a rozdávala rány pěstí jako bantamová váha. Mě bolely od úderu zuby a Andy dostal takovou ránu do oka, že zalapal po dechu. Nakonec jsme ji přemohli a přivázali nějakými šňůrami k nákladáku. Andy mi řekl, ať ji hlídám a sám šel sehnat lodního operačního důstojníka.

Od toho okamžiku se začalo všechno sejřít. Kapitán lodi a operační důstojník si prohlédli ji i výbavu, kterou měla s sebou. Stále ještě prskala a nadávala. Pak nám řekli, abychom o tom za žádnou cenu s nikým nemluvili. Popsal jsem jim scénu na ložné ploše nákladáku a také, že jsem poznal přístroj pro navádění letadel. Oba protáhli obličje při pomýšlení, jak se asi nepřátelský agent mohl dostat na palubu skrz „neprodyšný“ bezpečnostní kordon v přístavu. Nikdo nevěděl, jak se jí to podařilo. A také, zda to bylo v Portsmouthu nebo na ostrově Ascension, kde se loď cestou zastavila. Není divu, že naše flotila utrpěla takové ztráty při leteckých útocích.

Poté se dolů dostavilo několik námořníků a důstojníci jim nařídili, aby ji vysvlékli. Chlapi se zakřenili a dali se do práce. Zajatkyňě zuřivě bojovala a kopala kolem sebe, ale nebylo jí to nic platné. V mžiku ji připoutali k pře-pážce a strhali z ní všechno oblečení. Tady v podpalubí byla značná zima, ale její snědé tělo se i ve slabém světle lesklo potem. Bez oděvu vypadala pateticky mladě a dost vyhuble. Už jsem vůči ní necítil žádný hněv, jen lítost a hnus. Přemýšlel jsem, co s ní asi udělají. Byla válka a za války se špi- oni střílejí. Znal jsem postup. Před válkou jsem prodělal iniciační test SAS v Brecon Beacons, jehož součástí tvořilo cvičení s námětem útěk ze zajetí a únik z nepřátelského území. Teď se jí dostane kompletního zacházení: prohlídka tělesných otvorů, fyzické a psychické týrání, výhrůžky, pytel na hlavu a mlácení na dveře a stěny kvůli vyvolání dezorientace. Mohl jsem jim rovnou říci, že ztrácejí čas. Byla ze sorty, která nikdy nepromluví. Ale nebylo by to k ničemu.

Zůstali s ní dva námořníci, kteří dohlíželi na to, aby se nezabila. Ovšem jen bůh ví, jak by to asi udělala, když byla tak důkladně svázaná.

Když jsme šplhali zpátky nahoru, necítil jsem se nejlépe. Kapitán nám cestou vysvětloval, proč o tom nemáme mluvit. Všechno je přísně tajné. Jinými slovy: on chtěl vše utajit. Měli jsme zapomenout na dívku, na naváděcí zařízení a vůbec na všechno. Nic z toho se nestalo. Já ale nemohl dostat z hlavy její obrázek, jak tam stála připoutaná k přepážce s roztaženými rukama i nohama.

Tom a Doug na nás čekali na horní palubě. Operační důstojník nám řekl, abychom si připravili všechny svoje věci, že nás náš plukovní vrtulník vezme zpátky k jednotce.

Náhle však vypuklo peklo.

KAPITOLA DRUHÁ

Útočící letouny typu A4 Skyhawk přilétaly ze základny argentinského námořnictva Rio Grande v Tierra del Fuego (Ohňové zemi). Každý z nich měl ve výzbroji dvě letecké pumy o hmotnosti 227 kg. Jejich cílem se staly řady transportních plavidel hustě naskládané v úzkém průlivu San Carlos a u pobřeží.

I pro ně to představovalo vysoce nebezpečnou akci. Naše lodě chránil radarem řízený systém protiletadlové obrany s nejmodernějšími raketami včetně smrtících řízených střel Sea Dart. Měly je ve výzbroji především torpédoborce třídy Typ-42 střežící vjezd do průlivu. Raketa Sea Dart měřila na délku 4,5 metru a vážila půl tuny. Po startu jí raketový motor udělil během tří vteřin dvojnásobnou rychlost zvuku a mohla vymazat letoun z oblohy na vzdálenost až 65 km. V této fázi války rakety Sea Dart již uplatňovaly nárok na sestřelení tří útočících letadel a argentínští piloti neměli žádné iluze o riziku, které podstupovali.

Ovšem i rakety Sea Dart měly svou slabinu. Byly primárně zkonstruovány pro válku s ruským námořnictvem na otevřeném moři. Proti nízkým letícím cílům operujícím v prostředí s rušivými odrazy z pevniny v pozadí neměly tak vysokou účinnost. A právě v dnešní odpoledne Argentinci využili jejich slabost se smrtícím efektem. Se řvoucími motory se přiblížili od pobřeží téměř ve výšce vln a zasáhli torpédoborec HMS *Coventry*, který se převrátil. Zahynulo devatenáct mužů.

Katastrofa způsobila v protiletadlové obraně flotily u pobřeží San Carlos zející díru. Jedinou lodí na stráž tak zůstala menší fregata HMS *Broadsword*, sama poškozená při dřívějším náletu. Její rakety Sea Wolf sice patřily k moderním zbraním, ale byly určené především proti řízeným stře-

lám s plochou dráhou letu vypalovaným z ponorek. Byly natolik nové, že ještě probíhalo jejich testování. Ačkoli se vyznačovaly vysokou přesností, jejich dosah činil pouhé 4 km, a na druhý výstřel tak nezbýval čas.

Vedoucí letoun na pozadí nízkých kopců a členitého pobřeží sestoupil do výšky sta metrů a zahájil let k pobřeží. Pilot přitom manévroval se svým strojem a kličkoval úzkými údolími. Jeho přístroje dokázaly odhalit pulzy nepřátelského radaru, který se jej snažil zachytit. Snažil se proto vyvést letadlo ze změti vracejících se ozvěn radarových vln, které se odrážely od okolních kopců.

Čtyři letouny se přibližovaly rychlostí přes 900 km za hodinu a v okamžiku zahájení finálního útoku se rozdělily na dvě dvojice. Zdálo se, že první stroj mířil přímo do středu sestavy transportních lodí.

Z palubních tlampačů se ozvalo urgentní varování: „Letecký útok, červený signál!“ Nastal zmatený shon, při němž se zejména civilní námořníci snažili dostat na horní paluby. Viděli, jak se *Coventry* změnila v ohnivou kouli a převrátila se. Nechtěli proto zůstat v pasti někde v podpalubí, kdyby se něco podobného stalo jejich lodi.

Z výcviku jsem věděl, že nám od prvního hlášení do okamžiku, kdy začnou padat první pumy, zbývá necelá minuta a půl. Podíval jsem se k jihozápadu a spatřil temný stín, který opustil čáru pobřeží a zamířil do zálivu. V příštím okamžiku zahájily palbu 20mm protiletadlové kanony Oerlikon původem z druhé světové války – *bam, bam, bam, bam*. Všude kolem střílela děla z lodí a vzduch byl plný oblaků kouře z vybuchujících granátů. Nedotčená letadla však pokračovala v letu. Zaznamenal jsem dopad rakety na úbočí jednoho z kopců na pobřeží. Někdo se pokusil zasáhnout nepřítele střelou Blowpipe, ale ty nejsou moc účinné proti přelétávajícím cílům, takže se nestrefil a raketa vybuchla neškodně na břehu.

Letouny nyní zkrátily vzdálenost na sedm kilometrů a letěly tak nízko, že výfukové plyny z jejich tryskových motorů zdvihaly spršky vody z hladiny zálivu. Protiletadlová palba narostla do crescenda. Všude kolem byl neskutečný rámus. Dunivé výstřely čtyř a půl palcových hlavních děl válečných lodí doprovázelo štěkání automatických PL kanonů menších

ráží a pronikavé staccato kulometů. Zdálo se však, že veškerá palba je příliš krátká. Granáty vybuchovaly před letícími stroji a zvedaly gejzíry vody. Pozoroval jsem celou situaci z paluby *Northlandu* a nevycházel z údivu, jak je možné, že letadla mohou tu hustou palbu vůbec přežít.

Lodě, které se ocitly v dráze letadel, horečně manévrovaly, aby se dostaly mimo. *Northland* však neměl nahozený hlavní motor. Byl proto snadný cíl. Pilot Skyhawku uvolnil bomby ve vzdálenosti nějakých 350 metrů před lodí. Zcela jasně jsem je viděl padat směrem k nám, zatímco letoun se s řevem zvedal do výšky. Původně dva černé body každou vteřinou rostly a já si pomyslel: „Do prdele, padaj rovnou na nás!“ My jsme byli jejich terč. Doug sebou praštil na palubu. Neměl nálety v lásce o nic víc než lodě. Myslel jsem si: „Teď tady všichni zhebnem.“ Nemohl jsem však od toho divadla odtrhnout oči.

První bomba spadla do vody asi dvacet metrů od levoboku a její dopad zvedl obrovskou vlnu. „Netrefil, ty hajzle!“ zařval jsem z plných plic. Věděl jsem, že tyhle bomby mají v zadní části zpoždovací zařízení, jakousi vrtulku s nastaveným počtem otáček. Jakmile se zastaví, přivede k činnosti vlastní detonátor. Při nízkém letu se musí puma vypustit velmi přesně v určený čas, jinak ten krám nefunguje.

To byla moje poslední myšlenka, protože pak kolem mne vybuchl celý svět.

Ve skutečnosti první bomba padala tak rychle, že jsem nestihnul zaznamenat, jak se odrazila od hladiny jako žabka, plnou silou zasáhla bok lodi a prorazila jej. Prošla strojovnou směrem vzhůru, zabila tam tři muže, a aniž by explodovala, vyběhla palubou ven.

Nepamatuji si z toho vůbec nic, protože o zlomek sekundy později druhá puma zasáhla střed lodi a tentokrát detonátor zafungoval správně. Bomba vybuchla v hlavním nákladovém prostoru takovou silou, že otevřela palubu, kde jsem stál, jako krabičku sardinek. Všechny, kdo stáli poblíž, to odhodilo několik metrů daleko.

Pamatuji si jen jasný záblesk. Pak jsem musel na několik okamžiků ztratit vědomí. Ležel jsem na břiše. Můj oděv byl celý očouzený a všude okolo se válely hromady kouřících trosek. Hučící plameny z nákladového prostoru olizovaly rozervané okraje díry zející v palubě. Zezdola bylo slyšet rány explodující munice. Pak následovaly dunivé výbuchy nádrží s pohonnými hmotami.

Postavil jsem se a zjistil, že se loď naklonila. Bylo to, jako kdybych šel do kopce. Náhle mě uchopila čísi ruka. Ohlédl jsem se. Byl to Andy. Vlasy měl silně ožehnuté a já se v duchu ptal sám sebe, zdali je mám taky. Něco na mě křičel, ale já nerozuměl co. Jednak kvůli hluku okolo a jednak mě výbuch dočasně ohlušil. Vtiskl mi do ruky záchranný oblek a ukázal k boku lodi. Nejvyšší čas opustit loď. Byl to jednorázový záchranný oblek, který se natahoval přes šaty těsně před skokem do vody. Měl být nepromokavý a udržovat člověka v suchu a naživu, dokud jej neobjeví záchranáři. Samozřejmě jen pokud se pomoc dostaví včas. Bez obleku měla průměrná osoba padesátiprocentní naději na uplávání 45 metrů, než podlehla podchlazení z ledové vody.

Právě jsem se chtěl nasoukat do obleku, když jsem spatřil ony dva námořníky, kteří měli hlídat špionku, jak vylézají průlezem na palubu. Dívka s nimi však nebyla. Bomba musela poničit spodní palubu a oba hoši se na to vykašlali. Rozhodně nechtěli přijít o život kvůli špionovi.

Dodnes nevím, proč jsem se rozhodl učinit následující, ale asi proto, že jsem ji objevil a celé to vlastně začal. Rozhlédl jsem se kolem po Andym, ale ten zmizel. Patrně si myslel, že už se o sebe dokážu postarat sám. Loď nevypadala na to, že by měla jít každým okamžikem ke dnu. Ani oheň se zatím nedostal na příď. Usoudil jsem, že moje šance jít pro ni a dostat ji ven je poměrně velká.

Svým způsobem to bylo snadnější, než jsem očekával. Sjel jsem po žebříku na nákladovou palubu. Byla tam spousta kouře, ale dosud žádné plameny. Kolem mne prošel nějaký hoch nesoucí lodní pytel. Patrně se pro něj vrátil do své kabiny. Sešplhal jsem ještě další dva žebříky. Svítla tu nouzová svítla. A také tu bylo méně kouře. Poplachové zvonky neustále drnčely. Hluk palby sem doléhal jen matně, zato jsem mohl slyšet exploze palivových nádrží, které zněly jako výbuchy minometných granátů. V každém případě mě popoháněly kupředu. Nezdálo se mi, že by se náklon paluby nějak dramaticky zvětšoval. Asi se ještě neutopím.

Po příchodu na záď jsem ji uviděl stát přesně tam, kde ji zanechali. Stále byla připoutaná k nosníku. Stáhl jsem jí pytel z hlavy a odvázal pouta na rukách. Vystartovala po mně jako divoká kočka. Její šaty ležely na hromadě hned vedle. Začal jsem jí pomáhat s oblékáním, protože nemělo smysl zachraňovat někoho, kdo by v okamžiku skoku do vody zemřel na

podchlazení. Pochopila to a během několika minut byla víceméně oblečená. Dal jsem jí také záchranný oblek, aspoň jsem měl o jednu věc méně na tahání, a hnal jsem ji zpátky k žebříkům.

Zdálo se, že všude je nyní podstatně více kouře. A také mnohem tepleji. Náhle se značně zvýšil sklon paluby. Strkal jsem dívku před sebou vzhůru po žebříku. Možná, že se jí rovněž trochu vrátily síly nebo dostala strach, protože šplhala jako veverka. Myslím, že po šesti týdnech na palubě znala cestu ven dost dobře.

Zhruba v polovině dalšího žebříku se podmínky najednou silně zhoršily. Plameny se šířily do šachty. Několik úchytů se utrhlo, a jak jsme lezli výše, žebřík se hrozivě kymácel. Dívka kvůli plamenům zpomalila. Musel jsem lézt jen s pomocí jedné ruky, protože druhou jsem ji strkal před sebou. Nákladním prostorem otrásla další silná exploze. Nejspíš zase vylétla do vzduchu nějaká munice. Shora se na nás sypaly drobné úlomky a z přepážky dělicí nás od hlavního nákladového prostoru začal stoupat kouř nebo pára. Nedokázal jsem rozeznat, co to bylo. Pokoušel jsem se dýchat jen mělce, abych do sebe nedostal příliš mnoho kouře. Žebřík se zdál nekonečný a čím dál rozpálenější.

Nakonec jsme nějak vyšplhali nahoru a tam zjistili, že průlez na palubu nejde otevřít. Páky zajišťující vodotěsnost byly uzavřené nadoraz. Bůhví, který idiot nás tady zavřel a odsoudil k smrti.

Dívka najednou začala díky působení kouře odpadat. Opřel jsem ji o stěnu a uchopil horní páku. Ani se nehnula. Teplo nebo náklon lodi musely zkrřížit rám průlezu. Rozhlédl jsem se kolem, ale prostor kolem nás se čím dál víc plnil plameny. Neexistovala žádná jiná cesta ven. Opřel jsem se vši silou o páku a tentokrát mě odměnil její malý pohyb. Následovalo několik zuřivých šklubnutí a páka se uvolnila. A teď tu spodní. Ta byla ještě horší. Byla tak zatažená, že se zdálo nemožné s ní jakkoli pohnout. Zespoda stoupal vzhůru inkoustově zbarvený kouř a téměř znemožňoval dýchání. Začal jsem v záchvatu zběsilosti mlátit do dveří pěstí. „Pusťte nás ven, vy zasnanci!“ Stejně tak jsem mohl čůrat do větru. Šance, že nás někdo uslyší, byla úplně totožná.

Pověsil jsem se na horní páku, zhoupal se na ní celým tělem a oběma nohama dupnul na zaseknutou spodní páku. Pocítil jsem náraz až páteři, ale zdálo se mi, že se přece jen pohnula. Přitáhl jsem se vzhůru, abych

akci zopakoval a přitom doufal, že horní páka nepovolí a já nespádnou deset metrů dolů do pekla zuřících plamenů. Pak jsem na tu spodní znovu mohutně dupnul. Tentokrát s cvaknutím povolila.

Nahoře na palubě to nebylo o moc lepší. Ve středu lodi zuřily plameny. Přesto se však o něco lépe dýchalo. Náklon se stále zvětšoval. Dole v podpalubí se ozývaly další a další exploze palivových nádrží, až se celý trup otrásal. Bylo otázkou pár minut, než loď půjde ke dnu. Pár ukázněných námořníků se snažilo tahat po palubě hadice a stříkat do plamenů. Většina posádky však bezhlavě skákala na záchranné vory a do člunů v obavě, že loď vylétne do povětří. Mnohé již byly přeplněné a spoustu mužů moře spláchlo dolů. Fregata plující poblíž spustila záchranné čluny a vyzdvihovala z moře přeživší. Nad *Northlandem* se vznášely vrtulníky a odvážely lidi z paluby do bezpečí.

Postrčil jsem dívku před sebou po palubě. Nyní bylo slyšet muže řvoucí dole v podpalubí. Stála a třásla se vyčerpáním. Přitom však pozorně sledovala scénu zkázy. V jejích očích se objevil triumfální výraz. Něco se ve mně zlomilo. Tam dole mohli být moji kamarádi. Chytil jsem ji za zátylek, dostrkal k okraji rozervané paluby a donutil, aby pohlédla dolů do ohnivého pekla. „Teď je řada na tobě!“ zařval jsem.

Na rameno mi opět dopadla čísi ruka. Byl to zase Andy. Tvář měl celou začerněnou od sazí. „Co tu do hajzlu děláš? Pohni kostrou, čeká na nás člun!“

Nával adrenalinu mi úplně vyčistil hlavu. Pokud je ta dívka špion, má daleko větší cenu živá.

Když jsem se odvracel od díry v palubě, loď se náhle zakymácela. Všichni jsme se natáhli jak širocí, tak dlouzí na palubě. Z hořící díry uprostřed lodi se vyvalil sloupec ohně a dýmu. Ucítíl jsem, že mi to ožehlo vlasy. Andy mě postavil jedním trhnutím na nohy a vláčel mě pryč z nebezpečného místa.

S přerývaným dechem jsem se rozhlédl kolem: „Kde je ta holka?“

Byla pryč.

KAPITOLA TŘETÍ

Převrácený trup *Northlandu* příští ráno stále vyčníval nad hladinou zátoky. Vůbec netuším, jak se jim podařilo zabránit jeho potopení. Okolo se zaměstnaně proháněl velký mořský remorkér. Možná se snažili odtáhnout *Northland* dál na moře, aby nepřekážel ostatním lodím při vplouvání do zálivu. Slunce se odráželo od rozměrné olejové skvrny, kterou moře zahánělo k pobřeží.

Andy a ostatní se dostali z vraku bez problémů. Našel nám místa v záchranném člunu, a právě když jsme nastupovali, přiletěl velký vrtulník *Wessex*. Vyzvedl celou naši skupinu a hodil nás na palubu naší vlastní lodi *Fearless*. Bez jakýchkoliv zmatků. Neměl jsem žádné tušení, co se stalo s onou dívkou. Možná se utopila nebo ji opět zajali. Ať se stalo cokoli, já jsem svou část odvedl dobře.

Andy byl na mě pořád našťvaný. Stále myslel na to, že logistický důstojník mu dělal nohy kvůli ztraceným laserovým značkovačům. Andy se domníval, že to byla moje chyba, protože jsem se zapletl s tou špionkou. Vůbec mě neposlouchal, když jsem argumentoval, že jsme vlastně onen ztracený kontejner vůbec nenašli. Nikdo tak nemohl vědět, jestli se chybějící přístroje ve skutečnosti někdy nacházely na palubě *Northlandu*.

Zrovna teď se Andy s naším stážístou kapitánem Guyem Litchfieldem nacházel v kanceláři velícího důstojníka, mobilní buňce přivařené na zádi lodě. Operační důstojník s nimi právě prováděl brífink k nadcházející misi. Zjevně šlo o návrh vysadit pozorovací tým na argentinskou pevninu v Tierra del Fuego, který by monitoroval nepřátelskou leteckou základnu v Rio Grande. Operace dostala přes noc pevné obrysy a nyní již měla i kódové jméno: *Dynamo*.

Aspoň tak hovořila fáma. Oficiálně nám zatím nikdo nic neřekl. Nicméně tři muži z naší eskadry, kteří se vrátili z HMS *Invincible*, vykládali, že